

Erfaringerne fra Sverige med hensyn til de i dette land indførte dobbeltværgemål for forældre tyder ikke på, at de praktiske vanskeligheder vil være uovervindelige. Det er således oplyst om forholdene i Stockholm, at det i ret vid udstrækning forekommer, at moderen meddeler faderen fuldmagt til at udøve værgemålet, og at der ikke for vedkommende myndighed har foreligget sager om afgørelse af tvistigheder mellem ægtefæller med hensyn til værgemålets udøvelse. Ordningen har vel medført visse ulemper, idet den undertiden giver anledning til ulejlighed og tidsspilde derved, at man nu må have begge forældres underskrift, hvor man før kunne klare sig med faderens alene, men disse ulemper vurderes som værende af mindre betydning.

Justitsministeriet må herefter være af den opfattelse, at de praktiske vanskeligheder, der vil følge af en regel om, at forældrene i forening er væрге for mindreårigt ægtebarn, ikke kan tillægges en sådan betydning, at de i dag bør være til hinder for, at princippet om ægtefællernes ligestilling gennemføres også for så vidt angår udøvelsen af værgemål.

Ved udformningen af det foreliggende forslag har man iøvrigt, navnlig gennem de til § 50 foreslåede bestemmelser, søgt at eliminere de væsentligste praktiske vanskeligheder, som kunne opstå ved det dobbelte værgemål.

Ved et samtidig hermed fremsat forslag til lov om ændring af lov nr. 90 af 11. april 1916 om rettens pleje tilsigtes afhjulpet de vanskeligheder, som dobbeltværgemålets indførelse ville kunne medføre ved behandlingen af retssager.

Der er indhentet udtalelser om nærværende forslag fra overformynderiet, overpræsidenten i København, amtmændene over Københavns, Aarhus, Aalborg, Odense og Vejle amter, Københavns Magistrat, Sagførerrådet, Den danske Dommerforening, Danmarks Sparekasseforening og Danske Bankers Fællesrepræsentation. Bortset fra overformynderiet har ingen af de nævnte myndigheder og institutioner haft noget afgørende principielt at indvende mod forslaget. En af overpræsidenten i København fremsat detailbemærkning omtales nedenfor i bemærkningerne til den foreslåede ændring af myndighedslovens § 17, stk. 3.

Til lovforslagets § 1,

Til § 6.

Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt. indeholder forslagets vigtigste regel: at forældrene i forening skal være født væрге for mindreårigt ægtebarn. Der er nærmere

redegjort for begrundelsen for bestemmelsen i indledningen til bemærkningerne.

Stk. 2 er uforandret fra den nugældende lov med en enkelt redaktionel ændring. Forældremyndigheden kan være tillagt den ene af forældrene efter lovens § 22, stk. 2, § 23 eller § 24. Ved sin tilknytning til disse regler får bestemmelsen betydning ved værgemål for ugifte personer under 18 år, jfr. lovens § 18. Dersom værgemålet i medfør af den omhandlede regel inden barnets 18. år er overgået til den ene af forældrene, fortsætter denne dog som væрге alene også efter forældremyndighedens ophør.

Bestemmelsen i stk. 3, 1. punktum giver mulighed for at henlægge værgemålets udøvelse til den ene af forældrene i tilfælde af, at disse ophæver samlivet eller bliver separeret eller skilt. Bestemmelsen vedrører kun tiden efter forældremyndighedens ophør, idet tilfælde af samlivsophævelse m. v. forinden dækkes af reglen i paragraffens stk. 2 sammenholdt med lovens § 24.

Reglen i stk. 3, 2. punktum finder anvendelse såvel før som efter forældremyndighedens ophør, men vil dog særlig have praktisk betydning for tilfælde af længere værende fraværelse m. v. i tiden efter forældremyndighedens ophør. Er der blot tale om kortvarigere forhindringer fra den ene af forældrenes side, vil nemlig den som ny § 50 a, stk. 3 foreslåede regel i almindelighed overflødigsgøre, at der træffes særlig bestemmelse i medfør af § 6, stk. 3 om overførelse af værgemålet til den anden af forældrene alene. Såfremt forhindringen er af længere varighed, består der endvidere for så vidt angår børn under forældremyndighed en adgang til at opnå overøvrighedens bestemmelse om, at forældremyndigheden indtil videre skal tilkomme den anden af forældrene alene, og er sådan overøvrighedsbestemmelse truffet, følger værgemålet i medfør af § 6, stk. 2 automatisk forældremyndigheden. Man har imidlertid ikke ment at kunne udelukke, at der også ved kortvarige forhindringer eller med hensyn til børn under forældremyndighed i særlige tilfælde vil kunne være praktisk trang til, at speciel bestemmelse med hensyn til værgemålets udøvelse kan træffes.

De i stk. 3 omhandlede afgørelser skal ifølge forslaget til § 17, stk. 3 træffes af vedkommende skifteret (i København magistraten).

Da det for værgemålets vedkommende er af betydning, at det til enhver tid lader sig klart konstatere, hvem værgemålet tilkommer, har man fundet det mest hensigtsmæssigt, at de i medfør af stk. 3, 1. og 2. punktum trufne bestemmelser ikke automatisk falder væk, når deres begrundelse